

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN BATXILLERAT

CURS 2004-2005

DIUMENGE DE MATÍ

Bru Tamarit Boluda

Lluís tenia vint i tants anys. Potser arribava als trenta. Vivia sol. Estava sol. Alguns dies, sense adonar-se'n, es trobava, de sobte, acompanyat, però normalment estava sempre sol.

Vivia en un pis xicotet. Una cuina, un bany amb una simple dutxa (no una d'eixes banyeres en què pots deixar surar els teus braços mentre et deixes dur pel corrent que provoca la teua respiració). Un saló amb un sofà tan vell que tenia la funda trencada i descosida als recolzabraços, una tauleta per als peus i una xicoteta televisió. Per descomptat, també hi havia un dormitori, però només un (el d'ell).

Treballava de cambrer en un bar d'ambient gris, amb tots els seus clients exhalant fum pel seu puro i amb la irritant música de la màquina escurabutxaques al fons. El bar es trobava un poc lluny, així que havia d'alçar-se molt prompte per arribar-hi a les 7:30 i obrir-lo a les 8.

Però avui no. Avui no havia d'alçar-se tan de matí. Avui era diumenge. Avui un raig de llum entrava tímidament entre les cortines del seu dormitori per tocar els seus ulls i despertar-lo. Finalment, Lluís obria els ulls. No ho volia fer, però no podia evitar-ho. En realitat, volia quedar-se al llit per dormir totes aquelles hores que no va poder dormir quan havia d'alçar-se a les 6:30 del matí. Però tenia eixe problema que tots hem tingut. És tan difícil tornar-se a dormir una vegada et despertes...

Es va treure de damunt el llençol violentament. Es quedà assegut a la vora del llit, posà els peus a la petita catifa i va moure els dits com volent agafar-se a terra. Es va gratar el cap. Va badallar. Va mirar al seu voltant i se n'adonà de la situació tan menyspreable en què es trobava el seu dormitori. Encara que res no era nou. Era el mateix desastre d'ahir, el mateix de tots els dies: roba llençada damunt la cadira, muntanyes i muntanyes de calcetins bruts per terra. Una poma tot podrint-se sobre la tauleta de nit... «Un d'aquests dies hauré d'endreçar tot açò», pensà.

Per fi, es va alçar. Estirà tot el seu cos, des dels dits del peu fins els de les mans i badallà finalment. Se n'anà al bany. Va encendre el llum i, sense aturar-se per mirar-se a l'espill, va seure al wàter per orinar. Badallà de nou, acabà d'orinar i, ara sí, s'alçà i es mirà a l'espill. «Quina cara faig», es va dir. Després la va rentar dos o tres vegades i es tornà a mirar a l'espill. Atentament. Molt atentament. No sabia el perquè, però avui estava diferent. Tal volta fóra ell, els cabells, la casa o, fins i tot, el mateix espill.

L'aixeta gotejava. Les gotes queien molt poc a poc, amb un so penetrant, buit. El so li rebotava al cap com rebotava a les canonades. Lluís se'n va adonar i digué:

— Collons, açò també he d'endreçar-ho...

Lluís es va adonar que acabava de parlar a soles. Mai no li havia passat. En realitat, ho havia fet perquè no sentia que estiguera sol. A qui li ho havia dit? Hi havia algú més? Lluís va negar amb el cap:

— Ai... que imbècil queestic...

Ho va tornar a fer. Havia parlat en veu alta de nou. Però parlava a algú? A qui? Lluís va abocar el cap al saló. El mateix desastre d'ahir, el mateix de tots els dies. Una llum tenebrosa i una profunda olor a tancat era tot el que podia percebre. No hi havia ningú, així que no va donar-hi més voltes. En només qüestió de segons s'havia creat un enigma inexplicable i això no era propi d'ell. Es va mirar els ulls a l'espill. S'obrí un dels ulls amb els seus dits grans i grossos. Es va veure una lleganya i va intentar llevar-se-la amb el dit índex. Aleshores, es va fregar l'ull tot provocant-se una irritació. S'ajupí immediatament per posar l'ull sota el doll d'aigua a la mateixa vegada que va sentir:

— Ai, merda!!

Si no recordava malament, ell no havia dit res. Qui s'havia queixat? No podia entendre-ho. Lentament, molt lentament es va incorporar tot esperant veure la seua cara de confusió reflectida a l'espill. Lluís es trobava atònit, no s'ho podia creure. A l'espill, hi era ell, però era un altre. Era el seu "altre jo". El seu "altre jo" es fregà l'ull Va alçar la mirada i va veure Lluís amb cara de no entendre absolutament res.

— Collons tio, quines coses em fas fer...— va dir l'altre jo" — a veure si vas més a poc a poc.

Lluís no aconseguia entendre el que estava veient. El reflex tornà a parlar:

— Què? No dius res? Almenys demana'm perdó, no?

— No... no p... no pot ser...—Va dir Lluís negant la situació.

El seu "altre jo" el va imitar burlonament.

— No pot ser, no pot ser ... Ho fas per fotre? Tots els matins el mateix. A endinsar el dit a l'ull!

— Però què?... com...què...—Lluís intentava articular paraula, però no ho aconseguia.

— No m'ho digues —El reflex el va tirar de nou— « no pot ser ». Doncs t'ho explicaré: Jo sóc el teu reflex. El teu reflex. Sí. I saps què? Queestic fart de tu. Que ets un pesat! —El reflex es va aturar. Reflexionà sobre el que acabava de fer— Açò... açò que he fet jo, ho tinc completament prohibit. Jo com a reflex teu que sóc, tinc totalment prohibit dirigir-me a tu de qualsevol manera. Però, saps què? Que comestic fart de tu... com que ja no m'importes... com que ets un imbècil...

Lluís s'omplí de ràbia i el va tallar de sobte:

— ¡Calla! Però qui t'has cregut que ets?

— Ja t'ho he dit, el teu reflex.

— I creus que pots insultar-me així, a ma casa? —El reflex va fer un somriure mofeta.

— Doncs, sí... bastant humiliació m'has fet passar com per poder aguantar un parell d'insults...

— Humiliació? Però, anem a veure. Es pot saber què t'he fet jo?

— Que què m'has fet? Com pots preguntar-me això? —Va pensar i sospirà— Res de bo. No has fet res de bo per a mi. Mai a la meua

vida he rebut un poc d'afecte per la teua part... ni per la teua ni per la de ningú... Estic ací, atrapat i l'única cosa que veig és la teua cara d'imbècil cada matí, cada vesprada, cada nit...I el pitjor de tot és que he d'imitar-te.

- Així que eixe és el teu problema? Que has d'imitar-me?
- No, no. El meu problema no és aquest. El meu problema és que a més he de tindre el teu cos. El meu problema és que no he eixit d'aquest lavabo, fastigós per cert, des que tu arribares a aquest pis. El meu problema és que he d'esperar que tu et mires a l'espill per fer alguna cosa en tot el dia. El meu problema és que mai he vist cap més persona.
- Ja... però ¿què em dius de quan et reflecteixes als aparadors dels carrers, a les finestres dels autobusos, als espills de l'ascensor...? Hi ha més gent reflectida a tots aquests llocs. No em digues que no has pogut conèixer-los...A la veïna segur que la coneixes (o almenys el seu reflex...).
- No... —es rigué— no, t'equivoques, tots aqueixos reflexos són uns altres... són com tu i jo però no els conec...Té gràcia...Tots ells són igual que jo, amb el mateix cos, però tenen vides tan diferents...
- Doncs, tio, jo... no sé què vols que et diga. L'"altre jo" el mirà amb menyspreu.
- No t'imagines com et puc arribar a odiar. Ets tan irritant...
- Una altra vegada? Que no m'insultes!! Tu no saps res de mi. El reflex rigué amb un somriure sinistre.
- Sí... Jo sé més del que tu et penses... Sé que t'agrada imitar Sergio Dalma amb el raspall de dents com a micròfon. Sé que al xicotet armari tens 3 tipus de pintallavis: roig passió... fúcsia intens... i morat nit. Els recordes? Sé que pixes assegut. Sé que hi ha vegades que, després de dutxar-te, no et canvies els calçotets bruts perquè encara no has rentat la roba. Sé que ja t'han eixit dues canes. Sé que espies la vella veïna d'enfront quan s'està canviant de roba per la finestra del celobert. Sé que de vegades plores perquè creus que no tens amics. Sé que et sents solitari... com jo.

Lluís va cridar, quasi plorant:

- Bé, i què? Jo no puc fer res per tu.
- Lluís, només et demane que tingues cura de tu mateix. Que t'estimes! No te n'adones que no es tracta del que faces per mi, sinó per tu?
- ... Ho sent.

- Ja no importa que ho sentes, Lluís. Jo ja fa temps que vaig deixar de sentir. Espere que a partir d'ara et vaja tot millor. Ah! I canvia't l'espill, ací ja no et vorás mai més.

- L'"altre jo" s'allunyà. Va eixir pel reflex del bany i va desaparèixer pel reflex del saló. Lluís mirà l'espill. Ja no es veia. Era com si no estigués. Plorà. Va tapar-se la cara amb les mans, un dit a l'ull. Es va llevar la lleganya.

ALS SEUS 15 ANYS

Ferran Sancho Pérez

Als seus 15 anys, Pol era un adolescent del més normal. A l'institut on estudiava era ja dels més majors, però el fet de complir els anys el mes de desembre, feia que dins de la seva classe no fóra dels més populars. No destacava per l'altura, ni per la bellesa, ni pel seu físic i molt menys per les notes.

Tampoc els seus costums deien res extraordinari d'ell. Anava a l'institut amb l'autobús que el duia des del poble, apareixia per totes les classes, esmorzava el seu entrepà i tornava al poble tots els dies. Pura rutina.

A més a més, trobava fastigosa la inquietud sexual que recorria tots els racons del centre. No se li coneixia cap interès per les xiques, o almenys per alguna xica en especial, el que feia que de vegades haguera de suportar algunes bromes poc gracioses dels seus companys. Per descomptat, tenia la seva vida, però era això, seva. No li agradava donar-la a conèixer. Feia bromes i es reia amb elles, però era reservat en la seua intimitat.

Un dia, durant la classe de Ciències mentre la mestra explicava un avorridíssim tema de botànica, va observar com a la companya del davant se li caigué un paperet de dins de la butxaca i anà a parar als seus peus. Isabel, que així era com li deien, no se'n va adonar, i ell dissimuladament el va agafar i se'l va guardar.

Al migdia, quan tornava cap al poble, va traure el paperet i el va llegir. No deia res d'estrany, senzillament era una nota per quedar amb algú, en algun lloc que tots dos coneixien. Ell no era d'allò que els castellans anomenen "cotilla", però sense saber el perquè, va decidir investigar un poc més. Va pensar molt durant tota la vesprada, quin podia ser el lloc, i qui podia ser l'altra persona que escrivia, i va arribar a la conclusió que probablement fora el nuvi d'Isabel, Jordi. Les deduccions van arribar encadenades i el fet d'imaginar-se els dos companys junts en algun lloc desconegut i solitari el va excitar. Eixa nit es va masturbar, com quasi totes les nits, però pensant en les coses que farien aquells dos.

I així va continuar durant uns dies més, fins que a la setmana següent, i durant la mateixa classe, va veure com li arribava a Isabel un altre paperet provinent de la seva dreta, però el més curiós és que eixa era la direcció contrària d'on seia Jordi. Un canvi en el lloc de classe d'alguns

companys, havia fet que a la dreta d'Isabel prenguera lloc Diana, una xica per la qual Pol sentia una especial debilitat. Mai no ho havia dit, però era així: Diana l'atreia profundament.

El misteri de les notetes es va fer més gran i la imaginació de Pol va volar lliurement durant molts dies, fins que no va poder aguantar més i es va decidir a espiar les seves companyes. Les dues vivien al mateix poble que Pol, i encara que la tardor estava a punt d'arribar, les vesprades encara eren llargues i càlides, així que va començar a eixir totes les vesprades a caminar pels carrers del poble (que no n'eren molts) i prompte va descobrir que quasi tots els dies Isabel eixia de sa casa a la mateixa hora i es dirigia a la part nord del poble, curiosament, per on vivia Diana.

La seva curiositat va poder més que la seva sensatesa i a la setmana següent va esperar que Isabel isquera de sa casa, la va seguir fins casa de Diana (com ell sospitava) i allí va esperar. Una estona després, la seva ment havia descobert una excusa perfecta: entraria a demanar uns apunts, que no havia pres, a la xica que tenia fama de fer-ho tot bé. Es va dirigir a la porta de darrere, com ja havia fet altres vegades (al poble es coneixien tots i sabien que era el més habitual en cada casa) i va descobrir que estava oberta. Hi va entrar. El pati estava solitari i el va creuar. Va obrir la porta de la cuina. Tampoc hi havia ningú. Va creuar la cuina i va passar a la sala on era la tele. Tot desert. Tot?. No, a la seva dreta una habitació tenia llum i se sentien riures. Lentament, en silenci, es va dirigir cap allí. La porta estava mig oberta. El que va veure en arrimar-se el va deixar de pedra, però no va poder resistir-se i va continuar allí.

Les seves amigues estaven nues, juntes, s'acariciaven, es besaven...El fet de veure aquells cossos gaudint l'un de l'altre li va provocar una excitació que ell no s'havia imaginat mai. Prompte va haver d'acomodar el seu sexe dins del pantaló, una erecció rapidíssima el va incomodar. Va continuar mirant, i mentre les dos xiques jugaven més i més, ell sentia que explotava. Quasi li feia mal tenir el seu sexe amagat dins de tanta roba. No va poder aguantar-se. Va despassar la cremallera i li va donar llibertat a tot el seu instint. Va notar que tan sols de tocar-se sentia un gran plaer, tan sols unes carícies i un crit amagat va eixir de dins seu. Un calfred el va recórrer i momentàniament va deixar de respirar mentre tot el seu cos gaudia com mai ho havia fet.

Va eixir d'aquella casa i se'n va anar a la seva. Es va canviar de roba interior. Malgrat tot, l'erecció continuava. Es va clavar davall la dutxa i es va tornar a masturbar, però esta vegada molt lentament, gaudint dels records que havia vist tan sols feia uns instants.

Ara que ja tenia trenta anys, Pol recordava aquell dia i un somriure li apuntava a la cara. Al seu costat Diana dormia nua després d'una nit de plaer amb el seu marit, sense imaginar-se que des d'aquell dia, Pol sabia perfectament què era el que més li agradava i sabia com donar-li-ho, i sabia com gaudir del seu cos i del de la seva dona.

REDESCOBRIR LA VIDA

Patro Fort Rausell

“Un viatge comença amb una il·lusió i potser acabe amb una enyorança per allò que hem viscut, o pel contrari, acabe amb una decepció pel que ens haguera agradat viure”.

Xavi, un xic alt, prim però amb molta vitalitat, il·lusió i ganes de fer la seua i poder tirar endavant amb la seua vida. Per poder aconseguir això es planteja començar de nou, i no troba altra solució que esborrar el record del passat allunyant-se'n d'ell per una temporada.

L'Elisa, esvelta, molt sentida ella, i actualment molt trista i preocupada pel seu nòvio, no sap com poder ajudar-lo i no vol deixar-lo anar.

Els dos desitgen el mateix, ser feliços un al costat de l'altre, però ell no creu possible açò si no fuig de l'infern del seu passat. Tanmateix ella pensa que si se separen conduiran el seu camí per vides que resultaran incompatibles entre elles. Ella té por, ell il·lusió. Ella no l'entén, ell la comprén. Ella se sent sola, ell desitja acompanyar-la. Ella el necessita, ell la necessita. I és per això que li fa mal anar-se'n, però està segur que no l'oblidarà i que tot el que faça serà per construir una vida al costat d'ella.

El Xavi començà l'aventura quan pujà a l'avió que el portava a l'antiga Illa Santa Cristina, actualment Malabo. No sabia què li esperava allí, ni tan sols qui l'esperava, ja que l'únic que sabia era que estaria fent classes a xiquets malalts durant el mes que haguera de residir a l'Àfrica.

En baixar de l'avió, va fer una mirada pels voltants mentre esperava fer el transbord cap a Río Muni, anomenada Bata en l'actualitat (capital de Guinea Equatorial). El que no sabia era que el que l'esperava allí no era res paregut al que s'havia trobat a Malabo, ja que Malabo era el lloc de turisme i estava pintada amb els diners dels rics residents allí.

Un règim dictatorial era el que l'esperava, sols es podia resumir així. Un conjunt de precarietats, analfabetisme i bandalisme que venien donades pel mateix motiu, la riquesa dels rics i la pobresa dels pobres.

A l'eixida de l'aeroport, estava un metge acompanyat d'un xiquet orfe per dur-lo a la residència on anava a estar. Quan els va veure va sentir com si haguera trobat la salvació després d'haver vist tot allò. El va emocionar la normalitat trobada allí. Se li va fer familiar al mateix instant. Va

seguir les seues instruccions fins que arribaren a Embini, el poble on anava a residir. Allí ja va comprovar definitivament el que s'havia imaginat en arribar a Bata.

Va tenir la resta del dia per a instal·lar les seues coses a l'habitació. Tingué temps per a pensar també. Va meditar respecte al que feia allí, en aquella situació. Va contestar que això era el que buscava quan pensà d'anar allí i que intentaria gaudir de l'experiència mentre enyorava l'Elisa. Solventaria l'enyorança contant-li tots els dies el que feia, però aquesta vegada per carta.

Va adormir-se ràpidament pel cansament que li havia produït el viatge tan llarg, així que s'oblidà de connectar el rellotge per despertar-se. Es va adormir. El van despertar els rajos que entraven pel finestral que tenia davant del llit. En mirar el rellotge, es va almar i fugí cap a l'escola, era el primer dia i ja feia tard. En arribar va trobar un grup de xiquets, amb una gran vitalitat que brollava dels seus cossos i que l'esperaven. Anaven amb uniforme i mentre es fixava en què feien s'esglaià, havia pensat que no eren malalts, però no s'havia adonat que a cadascú d'aquells xiquets els faltava una part del seu cos. Mai podria imaginar veure una situació així en un món tan avançat, on el que importa és el físic, i una cosa així no podria ser assumida tan bé com ho demostraven aquells xiquets. No eren discriminats, perquè allò era comú i estaven acostumats a viure eixes situacions. En un principi s'esglaià, però després això mateix la va motivar per a seguir endavant.

Intentà parlar amb un dels xiquets per saber on era algú dels responsables, però no va saber contestar-li, a més li parlava barrejant el castellà amb una llengua que no coneixia i que més endavant sabia que era el Fan, una de les llengües més importants a l'interior, a part de l'oficial. Però el va sentir un dels altres xiquets que pareixia que estava més espavilat i li va dir que estaven a la classe del costat, així que anà a parlar amb ells. Després de ser informat de tot el que havia de fer, tornà a la seua aula i va posar ordre entre els xiquets i començà a presentar-se, la veritat és que els xiquets es van tranquil·litzar més del que esperava i fins i tot es va sentir un silenci rotund envoltant la seua veu.

Va començar per fer-los algunes preguntes per saber el nivell cultural i per començar a guanyar-se una confiança que li faria fer la classe més divertida i més atractiva per als xiquets, i alhora aconseguiria que s'implicaren amb ell per tenir una cultura nova que ells mai no havien conegut.

El dia va finalitzar i en arribar a casa, va posar-se a escriure. Estava molt content per com havien anat les coses, contà fins a l'últim detall

a la seua nòvia, no volia que se'n perdés ni una perquè comprovava ella mateix, mitjançant les seues paraules, que era feliç. L'enyorava, però amb el temps se n'adonava que havia actuat correctament, que mai oblidaria l'experiència que estava vivint.

Anaren passant els dies que anava a l'escola i seguia igual de meravellós, però en eixos dies aprengué una cosa, no sols pels xiquets, sinó també pel comportament que tenien els pares i les coses que li contaven els companys: a l'Àfrica l'escola més important és la vida. Afrontar les situacions que patien els xiquets era també un poc dur per a ell que no estava acostumat a veure tant de patiment, però que per als nadius era simple rutina. Va conèixer moltes malalties de més a prop, però una molt impactant, no per la gravetat, sinó per la curiositat: els negres albins. La falta d'un pigment provocava que, com en els animals, foren blancs de pell i de pèl, i amb moltes pigues. Era curiós perquè mai no havia imaginat que pogueren existir persones albines.

Un dia quan anava cap a l'escola, va començar a sentir-se un poc lleuger, s'estranyava moltíssim, es va marejar i es va desmaiar, el van trobar un parell de companys estés, aleshores el van dur a l'hospital que era prop de l'escola. Li van detectar una de les malalties d'aquell país, la malària, però de primer nivell, eixa no tenia tanta importància com la que podia tenir la del 3r i 4t nivell que és freqüent, sol ser mortal. Va haver d'estar uns deu dies al llit, ho va passar molt malament, però ell va aprofitar per escriure a l'Elisa.

Ja havien passat vint-i-cinc dies, quan va decidir dir-li, a l'Elisa, una cosa que duia pensant uns dies, la possibilitat de quedar-se una quinzena més, sols volia allargar uns dies més eixa felicitat diferent que sentia quan estava amb ella. Si una carta necessitava resposta eixa era aquella, i així va ser. L'Elisa havia pogut reconèixer tots els sentiments que ell li havia transmés per les seues paraules, se n'havia adonat que estava oblidant-se de tot el que havia passat i que estava essent molt bo per a ell, així que li va dir que li pareixia bé, que no es preocupara per ella i que es veurién prompte per no separar-se mai més. Ell es va alegrar de rebre una resposta així. Després de recuperar-se tornà a l'escola.

Van organitzar una excursió per la selva tropical guiada per un nadiu molt experimentat que els anava aconsellant per on devien o no passar. Xavi s'interessà per tot allò que veia, així que intentà no allunyar-se del nadiu. Volgué mantenir una conversa amb ell, la qual cosa li va costar un gran esforç, però ho va aconseguir. En aquella conversa li va contar moltes coses que al nadiu no li feien gràcia explicar, va notar cert racisme en les seues paraules contra els blancs, i sobretot els espanyols, perquè fa temps Guinea Equatorial era una colònia espanyola. Parlaren sobre el tràfic de marfil per eixos llocs, per on s'amagaven per a matar elefants, el

desconeixement que es tenia de tot allò a Espanya, els mercenaris... També li va explicar les diferents fustes que hi havia i les que treballaven ells mateixos per tal de fer el tant conegut art africà. Per a ell tot allò era un encanteri, era meravellós, li encantava tot aquell tipus d'històries, i a més l'art l'apassionava, i així li ho féu saber, al nadiu, i aquest mateix es va oferir per vendre-li peces de fusta característiques del seu art i va acceptar.

Quan arribà a casa, com era normal tenia moltes coses que contar-li, a l'Elisa, però ara no tenia el neguit que sentia al principi, cada dia anava perdent les ganes d'escriure i anà disminuint el que escrivia fins que deixà d'escriure. Ella començà a preocupar-se. Va decidir escriure-li, però ell no contestà, així que ella va seguir escrivint cada dia, sols volia una resposta, no una indiferència.

Ell seguia fent la mateixa vida, però en arribar a casa l'envoltava sempre el mateix problema, havia de prendre una decisió molt important, tornar a la seua vida, i començar a traçar-la de nou en el mateix entorn on havia viscut fins aleshores, o bé, enganyar-se a ell mateix interpretant un paper per no afrontar el món com havia decidit abans d'anar allí. Tot allò era meravellós per a ell, li havia tornat l'alegria per la vida, i no només això sinó que mai s'havia sentit tant realitzat pel que feia voluntàriament. Als xiquets, els tenia moltíssima estima, i era una causa més per quedar-se.

“Hi ha decisions molt difícils en aquesta vida, però res com fer el que realment sentim i alhora el que realment ens convé.”

No va poder acomiadar-se dels xiquets, perquè sabia que no ho haguera pogut aguantar, així que anà ell tot sol cap a l'aeroport de Bata, va comprar un bitllet que feia transbord a Malabo. Va mirar una última vegada aquell entorn que havia sigut el que primer va veure en arribar.

En arribar a Malabo li feren una revisió els guàrdies i no el deixaren passar per agafar l'altre avió. No sabia el perquè de tot allò, no duia res prohibit, ni tampoc havia fet res, es va angoixar moltíssim, va prendre por, no podia creure que tot acabara amb un trencament de la seua vida si el tancaven a la presó. Després de dues hores estant a la policia, li van dir que podia anar-se'n, però que havia de donar-los una propineta, qualsevol s'ho hauria agafat de broma després del que li havien fet, però Xavi preferia no veure's en cap problema, així que els va donar diners i arrancà a córrer fins a perdre'ls de vista.

Tocà a la porta un xic alt, prim però amb molta vitalitat, il·lusió, i ganes de fer la seua per a poder tirar endavant amb la seua vida al costat de la seua nòvia. Després d'haver oblidat tot el que li havia passat feia temps. Després d'haver-se adonat que la necessitava.

Tocaven a la porta, va agaitar una xica jove, molt esvelta, molt sentida ella, dolguda i molt trista perquè no podria entendre com el seu nòvio l'havia abandonada, el necessitava.

Ell la va agafar entre els braços per tal que no se li n'anara, ella ho va sentir com si fos la primera vegada. Molt dolçament, amb passió i desig, la va col·locar damunt d'aquell banc. No la va amollar fins que estigué ben mullada. El calor els envaïa, no s'havien dirigit paraula, s'ho havien dit tot. Ell li va explicar tot el que li va passar, ella li va demostrar la seua confiança, ell li va donar les gràcies, ella el va acariciar i es van declarar l'estima.

“L'enyorança és allò que es guarda amb afecte i que sempre es recorda amb felicitat. Penedir-se del que hem fet és allò que es guarda amb rancúnia i que sempre es recordarà amb tristesa.”